

The Times' leading article on the 11th of December, 1939.

FINLAND AT GENEVA.

The Assembly of the League of Nations meets to-day in circumstances of unprecedented gravity, violence, and confusion. Two great nations are indulging in an orgy of predatory aggression. One of them did at least resign its membership of the League before it embarked on its career of treaty-breaking. The other, by a strange paradox, provided a President for the Council on the last occasion when it met; and, the normal procedure of the League would make its representative preside over the opening session of the Assembly which is called to-day to judge his own country's unprovoked invasion of Finland. In the meantime the largest measure of practical help so far dispatched to the victim of aggression comes from a country which has, like Germany, also given notice of its withdrawal from the League, and, which incidentally was the first to receive the full measure of international sanctions, as a result of its own aggressive excursion into Ethiopia; and the Italian aeroplanes are said to have refuelled in Germany on their way to Finland. With Japan also out of the League, Great Britain, France, and Russia are the only three Great Powers within it; and one of the few definite proposals before the present meeting is to expel Russia. If, however, only two Great Powers are to be left in the League, it means at any rate that the two States which genuinely have at heart the interests of the smaller countries are left with them to face the latest challenge to the League's authority. The delegate of Finland is expected to make the appeal of his country to the Assembly to-day; but it has already been succinctly stated by his PRIME MINISTER when he said last week, "If Finland should perish it would be because there is not, between the civilized nations, the necessary solidarity which would protect the weak from violence."

The question of applying economic sanctions to Russia is certain to be brought up in one way or another if not as a formal proposal, at least for informal discussion. It is not expected to find very general support, for the sound reason that the worst policy the League could adopt would be to embark on measures which in its attenuated state it is not capable of making effective. The geographical extent of the Soviet Union and the variety of its resources make it less vulnerable than most countries to the effects of an economic blockade; and, in so far as impediments were created, the effect would probably be a diversion of raw materials to Germany—which, by its own acts of aggression, by example and by compact, has encouraged and facilitated the predatory tendencies of the Soviet. Moreover, two of the countries whose severance of trade relations with Russia would impose the greatest privations—the United States and Japan are outside the League. Economic sanctions as ordained by Article XVI do not therefore seem to be suited to this particular case. Nor is their imposition any longer regarded as obligatory by the vast majority of the members of the League—who still, let it be remembered, number nearly fifty. At the last Assembly (in 1936) one country after another formally declared that it no longer regarded the obligatory character of Article XVI as binding upon itself—and it is another paradox to recall that one of the three or four States which protested most vigorously against this weakening of the punitive character of Article XVI was Soviet Russia. The British Government in any case made its own position abundantly clear. It declared that it accepted no unconditional obligation to take measure under the Sanctions Article, because the circumstances in which the question might arise could not possibly be determined in advance. Each case would have to be considered on its merits. No member of the League, however—so the British delegate maintained—is entitled to adopt an attitude of indifference towards an arbitrary resort to war, which remains a matter of concern to the whole League. There is therefore a general obligation to consider in consultation with other members whether, and, if so, how far, it is possible in any given case to apply the measures contemplated by Article XVI. Each member State would be its own judge to what extent its

own position would allow it to participate in any measures which might be proposed, and in doing so would no doubt be influenced by the extent to which other members were prepared to take action.

This last stipulation was of course formulated at a time when members of the League were at peace, and on the supposition that the measures which might be taken would be economic and would fall short of war. The present position is unprecedented in that two of the leading countries taking part in the discussion are already in a state of war. They are therefore clearly in a different position from the other Government representatives with whom they are deliberating. They are not conditioned, as they would be in time of peace, by the degree of readiness shown by the other States to formulate and take part in a common policy. The only step upon which the members now assembled at Geneva are likely to agree—and even here there are likely to be dissenters—is that of expelling the Soviet Union from membership of the League. A motion to this effect is understood to be in the mind of the Latin American States, whose detachment must add force to the moral judgment involved. But a resolution to this effect, which would no doubt have the support of the British delegation, would be received with derision in Moscow and would of course add neither to the difficulties of the Soviet nor to the security of Finland. It would clearly be the ideal course if every member remaining in the League were to decide unanimously and simultaneously to take up arms together if any one of their number were attacked by either Germany or Russia or by any other State. The present war would come swiftly to an end and the right of small nations to live their own lives would be abundantly and finally vindicated.

That, however, is an ideal of League action which is most unlikely to be reached. There are small countries whose position is so remote that they have no incentive of self-interest; there are others who are so close that the first blast of retaliatory fury would burst upon their heads; there are others again who have grievances against those with whom they would be expected to be comrades in arms. But a special responsibility rests upon the two States who are most powerful, who are within striking distance of the aggressors, who are deeply concerned for the survival of the small nations, who have proclaimed themselves the champions of their independence, and who are already in a state of war. Great Britain and France have undertaken so large a task in fighting aggression already that it would clearly be unwise for them to dissipate their efforts to such an extent as to interfere with their main strategic plan.

It would be folly to go to war now with a country which—though mere size is not strength—stretches from the Baltic to the Bering Sea. But Russia has not declared war upon Finland—is not, by her own account, at war with her at all. There is much therefore, short of declaring war, that can and must be done by other countries to help Finland in her need. So magnificently are the Finns fighting that only a small diversion of British and French resources should ensure their triumph in the air, and consequently their triumph in defence. If Finland is to be saved, she must be saved now.

The report and resolution adopted by the Assembly of the League of Nations, Dec. 14, 1939.

SUOMI GENÈVESSÄ.

Kansainliiton yleiskokous kokoontuu tänään ennen näkemättömän vakavissa, väkivaltaisissa ja sekavissa oloissa. Kaksi suurvaltaa on heittäytynyt saalistushyökkäyksen orgiaan. Toinen niistä sentään erosi Liiton jäsenyydestä ennen kuin se aloitti sopimuksenrikkokojan uransa. Paradoksaalisesti toinen hoiti Kansainliiton neuvoston puheenjohtajan viime kerralla kun se kokoontui. Liiton normaalikäytännön mukaan sen edustaja olisi toiminut puheenjohtajana siinä Kansainliiton avajaisistunnossa, joka on tänään kutsuttu koolle lausumaan kantansa hänen oman maansa provosoimattomasta hyökkäyksestä Suomen kimppuun. Sillävälän suurin hyökkäyksen uhrille toimitettu käytännöllinen aputoimi on tullut maalta, joka, kuten Saksa, on antanut eroilmoituksen, ja joka muuten oli ensimmäinen täysimittaisten kansainvälisten sanktioiden kohde Etiopiaan suuntautuneen oman hyökkäyssotaretkensä vuoksi, ja Italian lentokoneiden on sanottu tankanneen Saksassa matkallaan Suomeen. Kun Japani on myös Kansainliiton ulkopuolella, Iso-Britannia, Ranska ja Venäjä ovat ainoat kolme suurvaltaa sen sisällä, ja yksi varmoista tälle kokoukselle tehtävistä ehdotuksista on Venäjän erottaminen. Jos siis vain kaksi suurvaltaa tulee jäämään Kansainliittoon, se merkitsee joka tapauksessa sitä, että nuo kaksi valtiota, jotka aidosti pitävät tärkeinä pienempien valtioiden etuja, tulevat niiden kanssa kohtaamaan viimeisimmän Kansainliiton auktoriteettiin kohdistuvan uhan. Suomen valtuutetun odotetaan vetoavan yleiskokoukseen maansa puolesta. Hänen pääministerinsä on jo tiivistetysti todennut asian sanoessaan viime viikolla, että "jos Suomi tulee tuhoutumaan, se johtuu siitä, että sivistysvaltioiden kesken ei ole sitä tarvittavaa solidaarisuutta, joka suojelisi heikot väkivallalta."

Kysymys Venäjän taloudellisesta sanktioinnista tullaan varmasti ottamaan esille tavalla tai toisella, jos ei formaalisena esityksenä, niin vähintään epävirallisissa keskusteluissa. Sen ei odoteta saavan kovin laajaa kannatusta siitä järkevästä perustelusta johtuen, että Kansainliiton huonointa politiikkaa olisi päätyminen sellaisiin toimenpiteisiin, mitä se ei heikentyneessä tilassaan voi saattaa tehokkaiksi. Neuvostoliiton maatiiteellinen laajuus ja sen luonnonvarojen monipuolisuus tekee siitä taloudellisen sarron vaikutuksissa muita maita vähemmän haavoittuvan; ja mikäli haittoja luotaisiin, sen vaikutuksena olisi luultavasti raaka-aineiden ohjautuminen Saksaan - joka omilla hyökkäystoimillaan, niin esimerkiksi kuin liittosuhteella, on rohkaissut ja myötävaikuttanut Neuvostoliiton saalistustaipumuksiin. Lisäksi, kaksi niistä maista, joiden kauppasuhteiden katkaiseminen Venäjän kanssa aiheuttaisi suurimman tarvikepulan, Yhdysvallat ja Japani, ovat Kansainliiton ulkopuolella. Artiklan XVI määräämät talouspakotteet eivät siksi tunnu soveltuvat tähän nimenomaiseen tapaukseen. Niiden käyttöönottoa ei Kansainliiton jäsenten laaja enemmistö, joka, se muistettakoon, on edelleen lukumäärältään lähes viisikymmentä, pidä enää pakottavina. Viimeisimmässä yleiskokouksessa (vuonna 1936) maa toisensa jälkeen ilmoitti virallisesti, että se ei pidä artiklan XVI pakottavaa luonnetta itseään sitovana - ja toinen paradoksi on, kun muistetaan, että yksi kolmesta tai neljästä valtiosta, jotka voimallisimmin protestoivat artiklan XVI rankaisevan luonteen heikentämistä, oli Neuvosto-Venäjä. Britannian hallitus teki joka tapauksessa oman kantansa selväksi. Se ilmoitti, ettei se hyväksy ehdotonta velvollisuutta ryhtyä sanktiopykälässä mainittuihin toimenpiteisiin, koska olosuhteita, joissa kysymys voi nousta esille, ei voi millään määritellä etukäteen. Jokainen tapaus tulee arvioida sen omasta luonteesta lähtien. Mutta yksikään Kansainliiton jäsen - Britannian valtuutettu katsoi - ei ole oikeutettu välinpitämättömään suhtautumiseen mielivaltaiseen sotaan ryhtymisessä, mikä pysyy koko Kansainliittoa koskevana asiana. Siksi on voimassa yleinen velvollisuus harkita, toisten valtioiden kanssa neuvotellen, tuleeko ja silloin, missä laajuudessa on kussakin tapauksessa sovellettava artiklassa XVI harkittuja toimenpiteitä. Jokaisen jäsenvaltion tulee olla oma tuomarinsa siinä, missä laajuudessa sen oma tilanne sallisi sen osallistua mihinkä

tahansa ehdotettuun toimenpiteeseen ja niin tehdessään siihen epäilemättä vaikuttaisi se laajuus, jossa muut jäsenet ovat valmiina ryhtymään toimenpiteisiin.

Viimeisin sääntö muotoiltiin tietysti aikana, jolloin Kansainliiton jäsenet olivat rauhantilassa ja sillä oletuksella, että mahdollisesti tehtävät toimenpiteet olisivat taloudellisia ja kaikkea muuta kuin sotaa. Nykyinen tilanne on ennen kokematon sikäli, että kaksi johtavaa keskusteluun osallistuvaa maata ovat jo sotatilassa. Ne ovat siten selvästi eri asemassa kuin niiden hallitusten edustajat, joiden kanssa he asiaa harkitsevat. Niitä ei säätele, kuten rauhan aikana asia olisi, eriateinen valmius kuin muilla valtioilla yhteisen politiikan muotoilemiseksi ja siihen osaa ottamiseksi. Ainoa askel, josta nyt Geneveen kokoontuneet jäsenet tulevat todennäköisesti olemaan yksimielisiä - ja siinäkin on todennäköisesti eri mieltä olevia - on Neuvostoliiton erottaminen Kansainliiton jäsenyydestä. Tätä tarkoittavan esityksen ymmärretään olevan Latalaisen Amerikan valtioiden mielessä, joiden erkanemisen täytyy lisätä voimaa siihen sisältyvään moraaliseen tuomioon. Mutta tätä tarkoittava päätöslausuma, jolla on epäilemättä Englannin valtuuskunnan tuki, tultaneen vastaanottamaan Moskovassa pilkallisesti eikä sillä ole vaikutusta Neuvostoliiton vaikeuksiin eikä Suomen turvallisuuteen. Ideaalinen menettelytapa olisi tietenkin se, jos jos jokainen päättäisi yksimielisesti ja yhtäaikaa tarttua aseisiin, jos yksikin sen jäsenten joukossa joutuisi Saksan tai Venäjän tai minkä tahansa muun valtion hyökkäyksen kohteeksi. Nykyinen sota saisi pikaisen päätöksen ja pienten kansakuntien oikeus elää omaa elämäänsä tulisi todella ja lopullisesti osoitettua todeksi.

Kuitenkaan tuota, Kansainliiton ihanteiden mukaista ratkaisua, ei mitä todennäköisimmin saavuteta. On olemassa pieniä maita, jotka sijaitsevat niin etäällä, että niillä ei ole mitään oman edun kannustinta, on toisia, jotka ovat niin lähellä, että ensimmäinen kostoisku pamahtaa heidän päälleen; ja toisia taas, joilla on moitittavaa niitä vastaan, joiden aseveljiä heidän odotettaisiin olevan. Erityinen vastuu onkin niillä kahdella valtiolla, jotka ovat kaikkein voimakkaimpia, jotka ovat iskuetäisyydellä hyökkääjistä, jotka ovat syvästi huolissaan pienten kansakuntien eloonjäämisestä, jotka ovat julistaneet itsensä niiden itsenäisyyden puolustajiksi, ja jotka ovat jo sotatilassa. Iso-Britannia ja Ranska ovat jo nyt ottaneet itselleen niin suuren tehtävän aggression vastaisessa taistelussa, että niiden ei olisi viisasta kuluttaa voimiaan siinä laajuudessa, että se vaikuttaisi niiden strategian päälinjaan.

Olisi tyhmää ryhtyä sotimaan sellaisen maan kanssa, joka - vaikka pelkkä koko ei ole voima - ulottuu Itämereltä Beringin merelle. Mutta Venäjä ei ole julistanut Suomelle sotaa - se ei ole oman ilmoituksensa mukaan sen kanssa sodassa lainkaan. Siksi on paljon, jota muut valtiot voivat ja jota niiden pitää, sotaa julistamatta, tehdä Suomen auttamiseksi sen hädässä. Suomalaiset taistelevat niin loistokkaasti, että yksinomaan Englannin ja Ranskan resurssien pieni sivuviipale varmistaisi heidän voittokulkunsa ilmassa ja sen seurauksena heidän voittonsa puolustustaistelussa. Jos Suomi tulee pelastaa, se tulee pelastaa nyt.

Käännös: Pauli Kruhse.

Kansainliiton yleiskokouksen hyväksymä selonteko ja päätöslauselma, jouluk. 14, 1939.